

عنوان مقاله:

تحلیل مکانی- فضایی سطوح توسعه یافتگی دهستان های شهرستان بویراحمد

محل انتشار:

فصلنامه راهبردهای توسعه روستایی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسن افراخته - استاد گروه جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه خوارزمی، تهران.

سیدامیر توفیقیان اصل - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه خوارزمی، تهران.

خلاصه مقاله:

شناسایی ساختار سطوح توسعه یافتگی نواحی و توان های محیطی آن ها به منظور توزیع فضایی عادلانه منابع و خدمات در پهنه ملی و ناحیه ای در راستای توسعه یکپارچه از اهمیت خاصی برخوردار می باشد. از این رو هدف اصلی این پژوهش تعیین سطوح توسعه یافتگی دهستان های شهرستان بویراحمد می باشد. به این منظور، با استفاده از 55 متغیر در قالب هفت شاخص اقتصادی، بهداشتی- درمانی، آموزشی، اداری- سیاسی، ارتباطات، کالبدی- فضایی و فرهنگی- تفریحی که لازمه شناخت توسعه روستایی است، با روش توصیفی- تحلیلی و سنجش کمی داده ها و با بهره گیری از مدل موریس به تعیین میزان پراکندگی فضایی خدمات در دهستان های ناحیه اقدام شده است. نتایج نشان داد که تفاوت های فضایی نسبتا زیادی در سطوح توسعه یافتگی نواحی روستایی شهرستان وجود دارد؛ به گونه ای که میانگین ضریب توسعه یافتگی دهستان ها در شاخص های اقتصادی و بهداشتی- درمانی (25/26 و 28/02) بسیار کمتر از میانگین ضریب توسعه یافتگی آموزشی (53/7) آن است و از مجموع 11 دهستان شهرستان، تنها دهستان سررود جنوبی از سطح توسعه یافتگی بالایی برخوردار بود و دهستان های کاکان، چین و چنار در سطح توسعه یافتگی پایین قرار داشتند. همچنین محروم ترین و توسعه یافته ترین دهستان در بخش مرکزی قرارداشتند که دلیل آن را می توان در تمرکز جمعیت، تشدید مهاجرت هوا، دوری و نزدیکی به مرکز شهرستان جستجو کرد. در مجموع، بخش مارگون (شامل دهستان های زیلایی و مارگون) نسبت به سایر بخش های شهرستان در تمامی شاخص های مورد مطالعه توسعه یافته تر بودند. در حقیقت، نواحی که دچار رکود در سیر پیشرفت خود شده اند، خواهان توجه به فضا و تخصیص منابع و برنامه ریزی بخشی می باشند

کلمات کلیدی:

توسعه روستایی، توسعه یکپارچه، سطوح توسعه یافتگی، مدل موریس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/604144>

